

Sag C-389/23

Anmodning om præjudiciel afgørelse

Dato for indlevering:

27. juni 2023

Forelæggende ret:

Amtsgericht Wedding (Tyskland)

Afgørelse af:

19. maj 2023

Fordringshaver:

Bulgarfrukt – Fruchthandels GmbH

Skyldner:

Oranzherii Gimel II EOOD

Kendelse

I sagen

Bulgarfrukt – Fruchthandels GmbH, [udelades] 81373 München

– fordringshaver –

[udelades]

mod

Oranzherii Gimel II EOOD, [udelades] 1839 Sofia, Bulgarien

– skyldner –

[udelades]

har Amtsgericht Wedding (byretten i Wedding) [udelades] den 19. maj 2023
afsagt følgende kendelse:

I.

Sagen udsættes.

II.

Den Europæiske Unions Domstol forelægges i henhold til artikel 267 TEUF følgende spørgsmål vedrørende fortolkningen af EU-retten til præjudiciel afgørelse:

- 1) Skal Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1393/2007 af 13. november 2007 om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager (forkyndelse af dokumenter) og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 1348/2000 og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1896/2006 af 12. december 2006 om indførelse af en europæisk betalingspåkravsprocedure fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning, hvorefter et europæisk betalingspåkrav i forbindelse med en appel skal erklæres ugyldigt af retten, når det ikke er blevet forkyndt eller ikke er blevet forkyndt retmæssigt for skyldneren?
- 2) Såfremt det første præjudicielle spørgsmål besvares bekræftende, skal ovennævnte forordninger da fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning, hvorefter tvangsfuldbyrdelsen af det europæiske betalingspåkrav skal erklæres ulovlig, når betalingspåkravet ikke er blevet forkyndt eller ikke er blevet forkyndt retmæssigt for skyldneren?
- 3) Såfremt det første præjudicielle spørgsmål besvares bekræftende, skal forordning nr. 1896/2006 da fortolkes således, at en skyldner, der har kendskab til et europæisk betalingspåkrav, som imidlertid ikke er blevet forkyndt eller ikke er blevet forkyndt retmæssigt for vedkommende, ikke gyldigt kan gøre indsigelse mod dette betalingspåkrav?

Præmisser

I.

På anmodning fra fordringshaveren, der har hjemsted i Tyskland, udstedte Amtsgericht Wedding (byretten i Wedding) – ret med kompetence for europæiske betalingspåkrav i Tyskland – den 24. april 2020 i henhold til forordning nr. 1896/2006 et europæisk betalingspåkrav mod skyldneren, der har hjemsted i Bulgarien. Forkyndelsen blev i henhold til forordning nr. 1393/2007 foretaget gennem de bulgarske myndigheder. Den bulgarske modtagende instans bekræftede efterfølgende, at forkyndelsen var sket den 26. juli 2019. Det fremgik imidlertid ikke af forkyndelsesattesten som omhandlet i artikel 10, stk. 1, i forordning nr. 1393/2007, at der var foretaget en overlevering til en person, en elektronisk forkyndelse, en levering i en postkasse eller en anden form for levering. Derimod blev det angivet i formularens punkt 12.2.1.3, at forkyndelsen var sket på en anden måde. De nærmere oplysninger herom var affattet på bulgarsk, og lød frit oversat således: »artikel 50, stk. 2, i GPK (bulgarsk kodeks

om retssager): Personen har forladt adressen, og vedkommendes adresse er ikke angivet i registret. Meddelelserne [...] anses for at være retmæssigt forkyndt.« Retten med kompetence for betalingspåkrav erklærede den 24. april 2020 betalingspåkravet for eksigibelt, idet den lagde til grund, at der var sket en retmæssig forkyndelse.

Ved fax af 1. marts 2021 gjorde skyldneren indsigelse mod betalingspåkravet og anmodede subsidiært om »restitutio in integrum«. Skyldneren påberåbte sig i denne henseende, idet selskabet vedlagde en tro og love-erklæring, at det først havde fået kendskab til det europæiske betalingspåkrav i forbindelse med fuldbyrdelsesforanstaltningerne den 24. februar 2021. Efter at være blevet oplyst af retten om de tilladte retsmidler meddelte selskabet ved skrivelse af 25. marts 2021, at det ønskede at påberåbe sig en mangelfuld forkyndelse som omhandlet i § 1092a i Zivilprozessordnung (den civile retsplejelov).

II.

Fordringshaveren har i den foreliggende sag gjort gældende, at det europæiske betalingspåkrav ikke er blevet forkyndt for selskabet.

En anmodning om prøvelse som omhandlet i artikel 20 i forordning nr. 1896/2006 forudsætter i alle tilfælde, at der er sket en retmæssig forkyndelse, at den indsigelsesfrist, der er fastsat i artikel 16, stk. 2, i forordning nr. 1896/2006, er begyndt, og at der ikke er gjort rettidig indsigelse. Domstolen har som svar på præjudicielle forelæggelser indgivet af den forelæggende ret fastslået ved dom af 4. september 2014, *eco cosmetics* og *Raiffeisenbank St. Georgen*, C-119/13 og C-120/13, at proceduren for prøvelse af det europæiske betalingspåkrav som omhandlet i artikel 20 i forordning nr. 1896/2006 ikke finder analog anvendelse, når det viser sig, at et betalingspåkrav ikke er blevet forkyndt i overensstemmelse med de mindstestandarder, der er fastsat i forordningens artikel 13-15. Domstolen fastslog i denne forbindelse desuden, at skyldneren, når en sådan uregelmæssighed først viser sig efter, at et europæisk betalingspåkrav er blevet erklæret eksigibelt, skal have mulighed for at gøre indsigelse mod denne uregelmæssighed, der, såfremt den bliver behørigt godtgjort, skal medføre, at denne eksigibilitetserklæring skal anses for ugyldig. I mangel af EU-retlige retsmidler skal denne domstolsbeskyttelse sikres ved nationale bestemmelser.

[Udelades] [Oplysninger om den tidligere retstilstand, som ikke er relevant her]

Senere indførte den tyske lovgiver ved den civile retsplejelovs § 1092a en national bestemmelse om et specialiseret retsmiddel. Denne bestemmelse har følgende ordlyd:

Retsmiddel ved manglende forkyndelse eller ikke-retmæssig forkyndelse af det europæiske betalingspåkrav

(1) 1 Skyldneren kan anmode om annullation af det europæiske betalingspåkrav, såfremt det europæiske betalingspåkrav

1. ikke er blevet forkyndt for vedkommende eller
2. ikke er blevet forkyndt for vedkommende i overensstemmelse med de krav, der er fastsat i artikel 13-15 i forordning (EF) nr. 1896/2006.

2 Anmodningen skal indgives senest en måned efter det tidspunkt, hvor skyldneren har eller kunne have fået kendskab til udstedelsen af det europæiske betalingspåkrav eller den manglende forkyndelse. 3 Såfremt retten efterkommer anmodningen af en af de i første punktum omhandlede grunde, erklæres det europæiske betalingspåkrav ugyldigt.

(2) 1 Såfremt retten på tidspunktet for indgivelsen af anmodningen som omhandlet i stk. 1, første punktum, allerede har erklæret det europæiske betalingspåkrav for eksigibelt som omhandlet i forordning (EF) nr. 1896/2006 og nu efterkommer anmodningen, erklærer den tvangsfuldbyrdelsen af betalingspåkravet ugyldig. 2 Stk. 1, tredje punktum, finder tilsvarende anvendelse.

(3) 1 Afgørelsen træffes ved kendelse. 2 Kendelsen kan ikke appelleres. 3 § 1092, stk. 2-4, finder tilsvarende anvendelse.

III.

Det første præjudicielle spørgsmål:

- 1 Ifølge den forelæggende ret er det europæiske betalingspåkrav ikke blevet forkyndt retmæssigt. Den bulgarske modtagende instans lagde ganske vist i forkyndelsesattesten til grund, at der var sket en retmæssig forkyndelse; imidlertid fremgår der indholdsmæssigt efter oversættelsen af de heri indeholdte angivelser ikke en forkyndelsesmetode, der er retmæssig i henhold til EU-retten. Den modtagende instans oplyste derimod, at skyldneren allerede havde forladt den angivne adresse, og lagde udelukkende baseret på de registerindføringer, der fortsat fremgik af handelsregistret, til grund, at forkyndelsen alligevel skulle anses for at være foretaget. Den modtagende instans anså altså forkyndelsen for at være foretaget alene på grundlag af en retlig fiktion, som (åbenbart) hidrører fra national bulgarsk lovgivning. Det fremgår således, at de strengere minimumsbetingelser, som er fastsat i artikel 12, stk. 5, og artikel 13-15 i forordning nr. 1896/2006, ikke er blevet overholdt; disse bestemmelser fastsætter, i modsætning til hvad der muligvis gør sig gældende i bulgarsk lovgivning, ikke en retlig fiktion om forkyndelsen, som kun er baseret på registerindføringer i handelsregistret.
- 2 Retten bemærker indledningsvis, at den principielt også anser bestemmelsen i den civile retsplejelovs § 1092a for at være problematisk i EU-retlig henseende, idet der er fastsat en frist for retsmidlet, og fristens begyndelse er knyttet til et tidspunkt, hvor skyldneren blot har fået kendskab til udstedelsen af betalingspåkravet eller den manglende forkyndelse, uden nødvendigvis at have fået forkyndt betalingspåkravet eller blot at have kendskab til, ved hvilken ret eller under hvilket sagsnummer vedkommende kan iværksætte et retsmiddel. Endvidere

begynder fristen allerede, når skyldneren blot kunne have fået et sådant kendskab, altså i tilfælde af, at vedkommende som følge af let uagtsomhed ikke har fået kendskab til betalingspåkravets eksistens.

Retten kan imidlertid ikke gøre dette forhold til genstanden for det foreliggende præjudicielle spørgsmål, idet det ikke har betydning for afgørelsen. Skyldneren har oplyst og sandsynliggjort, at selskabet først fik kendskab til betalingspåkravet den 24. februar 2021. Det er ikke kun selskabets skrivelse af 25. marts 2021, hvorved det udtrykkeligt iværksatte retsmidlet som omhandlet i den civile retsplejelovs § 1092a, men allerede dets skrivelse af 1. marts 2021 (indsigelse og »anmodning om restitutio in integrum«), der skal betragtes som et retsmiddel som omhandlet i den civile retsplejelovs § 1092a. Som begrundelse påberåbte skyldneren sig nemlig i indholdsmæssig henseende udelukkende en manglende forkyndelse. Skrivelsen af 1. marts 2021 overholdt den frist, der er fastsat i den civile retsplejelovs § 1092a, stk. 1, andet punktum, således at spørgsmålet om, hvorvidt fristreglen også medfører, at bestemmelsen ikke finder anvendelse, ikke kan have betydning for afgørelsen af den foreliggende sag.

- 3 Imidlertid har spørgsmålet om, hvilken retsvirkning retten skal fastsætte, betydning for afgørelsen.

Domstolen har i dom i sagerne *eco cosmetics* og *Raiffeisenbank St. Georgen* fastslået, at et nationalt retsmiddel, hvorved skyldneren gør gældende, at det europæiske betalingspåkrav ikke er blevet forkyndt eller ikke er blevet forkyndt retmæssigt for vedkommende, skal medføre, at eksigibilitetserklæringen skal anses for ugyldig. Retten opfatter ganske vist dette som en mindstestandard, der ikke generelt udelukker en herfra afvigende national bestemmelse. Retten er imidlertid i tvivl om lovligheden af den tyske bestemmelse, som blev vedtaget herefter, og som er betydeligt strengere end, hvad der fremgår af Domstolens afgørelse. I henhold til den civile retsplejelovs § 1092a, stk. 1, tredje punktum, skal retten på skyldnerens anmodning erklære et europæisk betalingspåkrav ugyldigt, når det slet ikke er blevet forkyndt eller ikke er blevet forkyndt retmæssigt.

a. Ifølge den forelæggende ret udgør den civile retsplejelovs § 1092a, stk. 1, en tilsidesættelse af bestemmelserne i forordning nr. 1896/2006, navnlig artikel 16 og 17. Den civile retsplejelovs § 1092a, stk. 1, vedrører det tilfælde, at det europæiske betalingspåkrav endnu ikke er blevet forkyndt eller ikke er blevet forkyndt retmæssigt, altså en situation, hvor indsigelsesfristen slet ikke er begyndt. Der synes ikke at være et generelt retsbeskyttelsesmæssigt behov for, at der indføres et særligt retsmiddel, hvorved en skyldner kan anfægte et europæisk betalingspåkrav, når den indsigelsesfrist, der gælder for vedkommende, slet ikke er begyndt endnu. Dette indebærer ifølge den forelæggende ret samtidig en tilsidesættelse af bestemmelserne i forordning nr. 1896/2006. Det eneste heri fastsatte retsmiddel mod et europæisk betalingspåkrav er nemlig den i artikel 16 omhandlede indsigelse, som i henhold til artikel 17 har den virkning, at sagen fortsættes ved de kompetente retter i udstedelsesstaten. Den civile retsplejelovs

§ 1092a, stk. 1, fastsætter derimod, at skyldneren allerede på et langt tidligere tidspunkt kan iværksætte et andet retsmiddel end en indsigelse, hvorved vedkommende desuden kan opnå, at det europæiske betalingspåkrav erklæres ugyldigt i det hele. Skyldneren har dermed mulighed for at forhindre den i artikel 17 fastsatte materielle prøvelse for en ret, der er kompetent til at afgøre tvister. Den forelæggende ret er derfor af den opfattelse, at denne bestemmelse udgør en tilsidesættelse af de EU-retlige bestemmelsers forrang.

b. Retten er også betænkelig ved bestemmelsen i den civile retsplejelovs § 1092a, stk. 1, idet spørgsmålet om, hvorvidt det europæiske betalingspåkrav erklæres ugyldigt, eller hvorvidt der, som fastsat i artikel 7 i forordning nr. 1896/2006, gennemføres en kontradiktorisk procedure, i sidste ende afhænger af tilfældigheder: Såfremt den ret, der har kompetence for betalingspåkrav, af egen drift fastslår, at det europæiske betalingspåkrav endnu ikke er blevet forkyndt eller ikke er blevet forkyndt retmæssigt, foranlediger den (naturligvis) selv en ny forkyndelse, som kan igangsætte de yderligere retsvirkninger, der er fastsat i forordningens artikel 16 og 17, eller som, såfremt der ikke gøres indsigelse, medfører et retskraftigt betalingspåkrav. Såfremt skyldneren i en sådan situation derimod tilfældigvis allerede tidligere (f.eks. på grund af en forkyndelse for en forkert modtager eller ved en forkyndelse, som ikke indeholder en påkrævet oversættelse) får kendskab til, at der er udstedt et europæisk betalingspåkrav, og iværksætter et retsmiddel i henhold til den civile retsplejelovs § 1092a, skal betalingspåkravet som sådan annulleres i det hele af retten, og proceduren skal afsluttes endeligt til fordel for skyldneren. Hvis spørgsmålet om, hvorvidt betalingspåkravet erklæres ugyldigt, eller hvorvidt der senere gennemføres en kontradiktorisk procedure, alene afhænger af, om retten tilfældigvis selv bliver opmærksom på den manglende forkyndelse, udgør dette ifølge den forelæggende ret en forskelsbehandling med hensyn til retsvirkningerne, som ikke er sagligt begrundet.

c. Forordning nr. 1896/2006 har i henhold til niende betragtning til formål at forenkle og fremskynde muligheden for at forfølge og afklare civilretlige krav på tværs af grænserne. Ifølge første og anden betragtning til forordningen tilsigtes det hermed at fremme det indre markedes funktion ved at fjerne hindringer for civile retssagers forløb. Ifølge den forelæggende ret er der grund til bekymring for, at det retsmiddel, der er fastsat i den civile retsplejelovs § 1092a, også kan være til hinder for forordningens effektive virkning med hensyn til opfyldelsen af disse formål. Hvis en kreditor er stillet over for spørgsmålet om, hvorvidt vedkommende ønsker at gøre sine krav gældende ved den normale søgsmålsprocedure eller ved et europæisk betalingspåkrav, skal vedkommende nemlig, såfremt den civile retsplejelovs § 1092a fortsat er gældende, også tage hensyn til risikoen for, at betalingspåkravet allerede kan annulleres endeligt, selv hvis det endnu ikke er sat i kraft med retsvirkning over for skyldneren. Dette vil ikke kun medføre, at fordringshaveren pålægges omkostningerne ved den europæiske betalingspåkravsprocedure, men også, at vedkommende skal gøre sine krav gældende i en ny sag og i denne forbindelse acceptere betydelige forsinkelser. Alt efter sagens omstændigheder kan fordringshaveren i så fald

endda helt udelukkes fra muligheden for at håndhæve sine krav, hvis der på tidspunktet for indledningen af en ny sag allerede er indtrådt forældelse. Bestemmelsen i den civile retsplejelovs § 1092a kan derfor eventuelt medføre, at muligheden for at håndhæve et krav ved den europæiske betalingspåkravsprocedure kun udnyttes sjældent.

d. Domstolens hidtidige praksis bestyrker også den forelæggende rets betænkeligheder ved den civile retsplejelovs § 1092a. Domstolen fastslog ved dom af 2. marts 2017, Henderson, C-354/15, at unkladelsen af at fremsende standardformularen i bilag II til forordning nr. 1393/2007 ikke indebærer, at hele den nævnte forkyndelse er ugyldig, men kun kan medføre, at retten efterfølgende skal afhjælpe den manglende del af forkyndelsen. Domstolen fastslog ved dom af 6. september 2018, C-21/17, Catlin Europe SE, at dette princip også gælder for forkyndelser i europæiske betalingspåkravsprocedurer. Hvis forkyndelsen ikke allerede kan være ugyldig på grund af problemer ved gennemførelsen, bør en sådan retsvirkning formentlig så meget desto mere være udelukket for så vidt angår selve det dokument, der skal forkyndes. Domstolens udtalelse i Catlin Europe SE-dommen (præmis 49) om, at en mangelfuld forkyndelse ikke kan medføre ugyldighed af det dokument, der skal forkyndes, skal formentlig opfattes på samme måde.

Den forelæggende rets betænkeligheder ved bestemmelsen i den civile retsplejelovs § 1092a synes også at blive underbygget af det forhold, at Europa-Parlamentets og Rådets nyere forordning (EU) nr. 2020/1784 af 25. november 2020 om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civil- og handelsretlige sager i artikel 12, stk. 5 og 6, nu fastsætter bestemmelser om afhjælpning af mangler ved forkyndelsen, men ikke fastsætter, at hele forkyndelsen eller – som det ville være tilfældet i den foreliggende sag – hele det dokument, der skal forkyndes, bliver ugyldigt.

IV.

Det andet præjudicielle spørgsmål:

Såfremt retten, som i den foreliggende sag, allerede har udstedt eksigibilitetserklæringen, fastsætter den civile retsplejelovs § 1092a, stk. 2, at retten desuden skal fastslå, at tvangsfuldbyrdelsen af betalingspåkravet er ugyldig.

For så vidt som Domstolen i forbindelse med det første præjudicielle spørgsmål anser en ordning såsom den, der er indført ved den civile retsplejelovs § 1092a, stk. 1, for at være uforenelig med EU-retten, bortfalder også bestemmelsen i den civile retsplejelovs § 1092a, stk. 2 – ved direkte anvendelse. Denne bestemmelse forudsætter nemlig, at retten har efterkommet den i stk. 1 nævnte anmodning, og fastsætter – i og for sig konsekvent, om end eventuelt kun med deklatorisk funktion – at det i så fald også skal fastslås, at tvangsfuldbyrdelsen af betalingspåkravet skal erklæres ugyldig.

Den forelæggende ret rejser imidlertid, såfremt Domstolen fastslår, at den civile retsplejelovs § 1092a, stk. 1, finder anvendelse, det spørgsmål, om det i forbindelse med det nationale retsmiddel ved analogi til den civile retsplejelovs § 1092a, stk. 2 – isoleret set – kan fastslås, at tvangsfuldbyrdelsen af betalingspåkravet erklæres ugyldig. Der er dog også grund til at være betænkelig i denne henseende. Domstolen har i dom i sagerne *eco cosmetics*- og *Raiffeisenbank St. Georgen* blot udtalt, at rettens afgørelse skal medføre, at eksigibilitetserklæringen bliver ugyldig. Såfremt retten derimod ved analogi til den civile retsplejelovs § 1092a, stk. 2, fastslår, at tvangsfuldbyrdelsen af betalingspåkravet er ugyldig, vil dette henset til ordlyden være varigt til hinder for en fuldbyrdelse, selv om der kan tænkes situationer, hvor der efter en efterfølgende retmæssig forkyndelse udstedes et europæisk betalingspåkrav, der herefter kan fuldbyrdes.

V.

Det tredje præjudicielle spørgsmål:

Domstolen har i sagerne *Henderson og Catlin Europe SE* fastslået, at retten, når det viser sig, at en forkyndelse er ugyldig, efterfølgende skal afhjælpe forkyndelsen eller den manglende del af forkyndelsen.

I den foreliggende hovedsag var forkyndelsen af det europæiske betalingspåkrav den 26. juli 2019 som anført ovenfor efter den forelæggende rets opfattelse ugyldig. Skyldneren gjorde ved skrivelse af 1. marts 2021 ud over det retsmiddel, der af den forelæggende ret opfattes som en anmodning i henhold til den civile retsplejelovs § 1092a, også indsigelse mod det europæiske betalingspåkrav. På dette tidspunkt var indsigelsesfristen endnu ikke begyndt. Imidlertid forkyndte retten efterfølgende ikke betalingspåkravet formelt for skyldneren, eftersom skyldneren allerede havde kendskab hertil fra fuldbyrdelsesproceduren. Retten ønsker med det tredje spørgsmål oplyst, om en skyldner allerede gyldigt kan gøre indsigelse mod et foreliggende europæiske betalingspåkrav, før dette betalingspåkrav i enhver henseende er blevet retmæssigt forkyndt for vedkommende.

Ifølge retten er der behov for afklaring af dette spørgsmål, idet Domstolen i sagerne *eco cosmetics* og *Raiffeisenbank St. Georgen* (præmis 42) fastslog, at »det er udelukket at anvende indsigelsesproceduren i artikel 16 og 17 i forordning nr. 1896/2006 under omstændigheder som de i hovedsagerne omhandlede«. Domstolen anførte endvidere følgende (præmis 49): »Henset til de ovenstående betragtninger skal det første spørgsmål besvares således, at forordning nr. 1896/2006 skal fortolkes således, at procedurerne i forordningens artikel 16-20 ikke finder anvendelse, når det viser sig, at et europæisk betalingspåkrav ikke er blevet forkyndt i overensstemmelse med de mindstestandarder, der er fastsat i forordningens artikel 13-15.«

En del af den tyske retslitteratur har udledt af disse formuleringer, at Domstolen hermed også tilslåede at fastslå, at en skyldner, for hvem betalingspåkravet endnu ikke er blevet retmæssigt forkyndt – selv om vedkommende har kendskab til dette betalingspåkrav – ikke kan gøre indsigelse mod dette betalingspåkrav, selv under overholdelse af fristerne.

Såfremt Domstolen, således som dens praksis delvis er blevet fortolket, udelukker skyldnerens indsigelsesret på dette tidspunkt, anser den forelæggende ret dog den pågældende skyldners processuelle rettigheder for at være så stærkt indskrænket, at den domstolsbeskyttelse, der bl.a. er fastsat i artikel 16 i forordning nr. 1896/2006, er væsentligt begrænset. Således kan en skyldner, for hvem et europæisk betalingspåkrav er blevet forkyndt uden den påkrævede oversættelse, men som af forsigtighedshensyn gør indsigelse, domfældes ved en endelig dom, hvis oversættelsen efterfølgende forkyndes for vedkommende (i overensstemmelse med Henderson-dommen og Catlin Europe SE-dommen), uden at skyldneren – idet vedkommende efter egen opfattelse allerede har gjort dette på gyldig vis – gør indsigelse for anden gang, fordi vedkommendes første indsigelse blev anset for endnu ikke at være gyldig.

I andre europæiske betalingspåkravsprocedurer anvender retten som følge af uklarheden om, hvordan Domstolens afgørelse skal forstås, nu den fremgangsmåde, at den i tilfælde af indvendinger mod fuldbyrdelsens gyldighed af forsigtighedshensyn foretager en ny forkyndelse og samtidig aktivt gør skyldneren opmærksom på, at vedkommende inden for 30 dage skal gøre indsigelse på ny for at undgå negative retsvirkninger. En skyldner vil nemlig sædvanligvis ikke selv være opmærksom på, at vedkommende efter suppleringen af forkyndelsen på ny skal gøre indsigelse, selv om vedkommende allerede har gjort dette tidligere. Ifølge den forelæggende ret bør skyldnerens mulighed for at forsvare sig effektivt mod det europæiske betalingspåkrav imidlertid ikke afhænge af, om retten tilfældigvis giver vedkommende denne oplysning, og/eller om der herefter faktisk på ny gøres indsigelse rettidigt.

Retten ønsker derfor, også på baggrund af diskussionerne heraf i faglitteraturen, oplyst, om Domstolen i den ovenfor anførte afgørelses præmis 42 og 49 ønskede at behandle en tidlig indsigelsesret som uretmæssig.

Såfremt Domstolen fastslår, at der i denne situation allerede kan gøres indsigelse rettidigt før en retmæssig forkyndelse, er retten med henblik på den foreliggende hovedsag endvidere af den opfattelse, at den – såfremt betalingspåkravet i forbindelse med det første og det andet præjudicielle spørgsmål er gyldigt, men eksigibilitetserklæringen skal annulleres – herefter i henhold til artikel 17 i forordning nr. 1896/2006 kan henvise sagen direkte til en national ret, der er kompetent til at afgøre tvister, uden at der er behov for en ny forkyndelse og en ny indsigelse fra skyldneren.

Den forelæggende ret er i henhold til artikel 267, stk. 3, TEUF forpligtet til at indgive en præjudiciel forelæggelse til Domstolen. I henhold til den civile retsplejelovs § 1092, stk. 3, andet punktum, kan der nemlig ikke iværksættes et retsmiddel mod afgørelser truffet af Amtsgericht Wedding (byretten i Wedding) – ret med kompetence for europæiske betalingspåkrav i Tyskland.

[Udelades]

ARBEJDSDOKUMENT